

ÚJ KORSZAK A MUNKÁSOK, ALKALMAZOTTAK ÉS KOLHOZPARASZTOK HÁZTARTÁSI STATISZTIKÁJÁNAK FEJLŐDÉSÉBEN*

A szovjet dolgozók életszínvonalának szakadatlan emelkedése a szovjet népgazdasági rendszer legfontosabb törvénye, a lenini-sztálini politika, a kommunista pártnak és a szovjetkormánynak a szovjet nép-jóléte emeléséről történő mindennapos gondoskodásának eredménye.

A szovjetállamban a szocialista gazdaság fejlődésének gyors üteme alapján rendszeresen és gyorsan nő a nemzeti jövedelem. A Szovjetunió nemzeti jövedelme 1950-ben 1940-hez viszonyítva összehasonlító áron 64%-kal emelkedett, ez egyben a szovjet nép anyagi és kulturális színvonalának a hatalmas arányú növekedését is jelentette. Mint ismeretes, 1950-ben a munkások, alkalmazottak és kolhozparaszatok összjövedelme összehasonlító áron 62%-kal volt nagyobb, mint 1940-ben.

Ezzel szemben a tőkés országokban a munkások és a dolgozóparaszatok életszínvonala évről-évre rosszabbodik. A dolgozók elnyomódása a tőkés gazdaság törvénye. A tőkés országokban a háború utáni időszakban erősen fokozódott a munkásság kizsákmányolása és a munkanélküliség különösen az országok gazdasági életének militarizálása, valamint az USA és Anglia imperialistáinak új háborúra készülődése következtében.

A tőkés országokban a nemzeti jövedelemnek több mint felét a kizsákmányoló osztályok sajátították ki.

A Szovjetunióban az egész nemzeti jövedelem a dolgozóké.

A szovjetállamban a nemzeti jövedelem túlnyomó része a fogyasztási alapba kerül a dolgozók anyagi és kulturális szükségleteinek a kielégítésére. Az általános fogyasztási alapból az eszközöknek egy részét a társadalom közös szükségleteinek a fedezésére fordítják; ilyenek a szociális és kulturális szükségletek, a munkaképtelenek eltartása, a közigazgatás és honvédelem. A fogyasztási alap másik részét a termelés résztvevői között osztják el a szocialista elosztási elvnek megfelelően — a munka mennyisége és minősége alapján.

A lakosság személyes jövedelmét a statisztikai megfigyelés különböző eljárásaival tanulmányozzák. Ezek közül a legfőbb a lakosság háztartási költségvetésének megfigyelése. A statisztikában a háztartási költségvetési felvétel a reprezentatív statisztikai megfigyelés egyik formája, amelynek célja a lakosság bevételeinek, kiadásainak és fogyasztásának tanulmányozása.

*

A háztartási statisztikai felvételek tudományos megszervezése érdekében az alábbi kérdéseket kell helyesen megoldani: a) helyesen kell megfogalmazni a megfigyelés feladatait és ennek megfelelően kell meghatározni a háztartási statisztikai megfigyelés programját; b) meg kell találni a megfigyelés legjobb szervezeti formáit, amelyeknek alapján kétségtelenül a legmegbízhatóbb adatokat lehet kapni, mivel a reprezentatív megfigyelésnél a tévedések és a feljegyzések hibái erősebben esnek latba; c) a megfigyelésre kerülő családokat olyan módszerrel kell kiválogatni, hogy a kiválasztott sokaság teljes mértékben jellemezze az egész vizsgált sokaságot.

A munkások, alkalmazottak és kolhozparasztok háztartási statisztikai felvétele előtt álló feladatok helyes megfogalmazása érdekében figyelemmel kell kísérni a lakosság egyes csoportjaiban a bevételek alakulását és felhasználását.

A munkások háztartási statisztikai megfigyelése során egészen az utóbbi időkig, csak az összes munkások háztartási költségvetésének általános jellemzését adták és nem emelték ki külön a szakképzett munkások és kevésbé képzett munkások költségvetéseit.

A munkások és alkalmazottak háztartási statisztikai megfigyelése és feldolgozása programjának az alábbi mutatószámokat kell tartalmaznia a pénzbevételekkel kapcsolatban: munkabér, nyugdíj, segély, ösztöndíj, egyéb bevételek az államtól, különféle alkalmi keresetek magánszemélyektől, hitelek és kölcsönök.

A pénzkidadások között figyelembe kell venni: az otthoni étkezéssel kapcsolatos vásárlásokat, az üzemi étkezés költségeit, a lakás és közüzemi kiadásokat, a ruha, cipő, bútor, háztartási cikkek, kulturális cikkek, stb. vásárlását, a bor- és dohányvásárlást, a higiéniai kiadásokat, adófizetést, állami kölcsönkötvények megszerzését, a kölcsön visszafizetését és adósságok törlesztését, stb.

Az iparcikkek és élelmiszerek beszerzését természetes (menyiségi) és pénzürtékben veszik számba, feltüntetve a beszerzés forrását: állami kereskedelem, szövetkezeti kereskedelem, kolhozpiac, magánszemély. Számbaveszik mind az otthoni, mind az üzemi étkezés élelmiszerfogyasztását. A pénzbevételeken és kiadásokon kívül számbaveszik a természetbeni bevételeket is (a saját konyhakert, saját tehén, saját kitermelés).

A kolhozokban a jövedelemelosztás más alapokon történik. A kolhoztermelés minden terméke a kolhoz tulajdonába megy és minden kolhozparaszt az általa végzett munkaegységek szerint kapja meg részesedését a jövedelemből, figyelembevéve a növénytermesztés és állattenyésztés terén a termelékenység fokozásáért járó kiegészítő munkabérekét. A kolhozparaszt bevételeinek nagysága az egész kolhoz bevételeinek nagyságától (vagyis attól függ, hogy az adott kolhoz milyen sikeresen dolgozott) és a ledolgozott munkaegységek mennyiségétől függ (más szóval attól is függ, hogy az egyes kolhozparasztok milyen arányban vettek részt a kolhoz munkában). A kolhozparasztok a kolhoztól jövedelmeiket részben természetben, részben pénzben kapják.

A kolhozparasztok közösségi gazdasága jövedelmüknek legfőbb, de nem egyedüli forrása. A kolhozparasztoknak háztartási gazdasága is van.

Az egyes kolhozparasztok a kolhozban végzett munkájukon kívül állami és szövetkezeti szervezeteknél is végeznek munkát. A kolhozparasztok csa-

ládjaiban a családdal közös háztartásban olyan személyek is élnek, akik állandóan állami és szövetkezeti szervezeteknél dolgoznak. A bér munkából származó bevételek is egy részét alkotják a kolhozparasztcsalád személyes bevételeinek.

A kolhozparasztok az államtól a társadalmi biztosítás terhére nyugdíjat, a sokgyermekes és egyedülálló anyák segélyt kapnak. Minden kolhozparaszt ingyen orvosi kezelésben, ingyenes oktatásban és szakmai képzésben részesül, ha tanulók ösztöndíjakat kapnak és még számos más kedvezményben részesülnek a kolhoz dolgozói.

A kolhozparasztok háztartási költségvetésének méretét és felépítését elsősorban a kolhoztól kapott bevételei határozzák meg.

A hatalmas szovjet állam területén a termelés szempontjából igen sokféle kolhozsal találkozunk. A különböző fajta kolhozokban különböző a megosztandó jövedelem összetétele: az egyik kolhozban (pl. a gabonatermelőben) túlnyomórészt természetbeni fizetés fordul elő, a másikban inkább pénzben fizetnek.

Az utóbbi időkben a kolhozparasztok háztartási költségvetéseiről készített felvételek anyagát területek, vidékek, köztársaságok szerint dolgozták ki. A megfigyelések eredményei ezért nem válaszoltak arra a kérdésre, hogy hogyan alakulnak a kolhozparasztok bevételei és fogyasztásai a különböző termelési irányú kolhozokban. Ez volt a legnagyobb hibája a kolhozparasztok háztartási statisztikai megfigyelésének.

A kolhozparasztok háztartási költségvetésének jellemeznie kell a bevételi források szerint és fel kell tüntetnie, hogy a kolhozparasztok mennyi munkát fektettek a közösségi kolhoztermelésbe, a háztáji gazdaságba és a kolhozon kívüli más munkába.

A kolhozokból származó bevételek számbavételénél külön kell számbavenni a munkaegységek után kapott bevételeket és kiegészítő munkadíjakat, a segélyalapokból és a kolhozparasztok kulturális jóléti céljaira tartalékkolt eszközökből származó bevételeket, valamint a kolhoz által teljesített különböző szolgáltatások formájában megjelenő bevételeket.

Bonyolultabb a háztáji gazdaságból származó bevételek meghatározása. A kolhozparaszt szükségletei kielégítésére a termelésnek azt a részét használja fel, amely a termelési költségek fedezése és a háztáji gazdaság utáni fizetési kötelezettségek teljesítése után fennmarad. E rész meghatározására speciális számításokat kell végezni a háztáji gazdaság össztermelésének, termelési költségeinek és tiszta termelésének a meghatározására. A háztáji gazdaságból származó bevételt az alábbi séma szerint határozzák meg:

A) Össztermelés: 1. a konyhakertből, 2. gyümölcsösből és szőlőből, 3. az állatokból és baromfiakból; a) tej, gyapjú, tojás, méz és egyéb termények, b) állatszaporulat és utánpótlás, 4. a gazdaság más ágaiból.

B) Anyagi költségek: 1. vetőmag és ültetéshez szükséges anyag, 2. állat- és baromfitakarmány, 3. a gazdaságra fordított pénzkidadások.

C) Tiszta termelés — az össztermelés és az anyagi költségek közti különbség.

A kolhozparasztok összbevételeinek egy része az állami és szövetkezeti szervezeteknél dolgozó kolhozparasztok munkabére, valamint a tanulók ösztöndíja, a nyugdíj, a sokgyermekes és egyedülálló anyáknak nyújtott segély, az állami nyereséymkötvényekből kihúzott nyeresményei és a biztosítási ösz-

szegek. Ezek a jövedelmek pénz formájában kerülnek a kolhozparasztokhoz és számbaveszik a háztartási költségvetésekben is.

A kolhozparasztok összevételeik egy részét befizetik az államnak a háztáji gazdaság után járó adó címén és a bér munkában dolgozó személyek pedig kérésüket után jövedelmi adót fizetnek. A jövedelem egy részét a kolhozparaszt megtakarítja és tartalékolja, a legnagyobb rész pedig személyes fogyasztásra kerül.

Természetesen igen nehéz lenne a kolhozparasztoktól olyan bonyolult kérdésekre választ kapni, hogy összességüként vajjon mennyi jövedelme származik a kolhoztól, mennyire tehető a háztáji gazdaságából származó bevétele, mennyire becsülhető családjának a fogyasztása stb.

A megfigyelés programjának ezért arra kell felépülnie, hogy a kolhozparaszt háztartásában közvetlenül jegyezzük fel az állati termékek és a pénz forgalmát. Az összebevételt értékbeli kifejezésben a megfigyelési anyag későbbi feldolgozása útján számítják ki.

A kolhozparasztok költségvetésének természetbeni mutatószámai a kolhozparasztok háztartási statisztikai felvétele előtt álló más feladatok megoldásához, nevezetesen a mezőgazdasági termékek és az iparcikkek személyi fogyasztásának a jellemzéséhez is nélkülözhetetlenek. A kolhozparasztok költségvetésének természetbeni mutatószámai a termékek mennyiségben kifejezett népgazdasági mérlegének, az állatállomány forgalmának és a munkaerőtartalékok mérlegének összeállításához is elengedhetetlenek.

A háztartás-statisztikai felvétel legfőbb kérdése a felvétel módszerének és programjának meghatározása. Kevés megfigyelési egység kiválasztása esetén (a háztartás-statisztikai felvételeknél 1000 kolhozparasztcsaládból kettőt-hármat választanak ki), a kapott mutatószámoknak a lehető legpontosabbaknak kell lenniük.

A háztartási költségvetések mutatószámainak pontosságát a felvételi program észszerű felépítésének és a legtökéletesebb felvételi módszer megválasztásának kell biztosítani. A felvétel programját nemcsak a felvételi feladatai szabják meg, hanem függ a felvétel módszerétől is.

A háztartás-statisztika története három felvételi eljárást különböztet meg: a) a *kiszállásos eljárásnál* a kérdőívet a statisztikai szervezet megbízottja tölti ki a lakosság adott időszakra vonatkozóan történő kikérdése alapján, b) az *ankétos eljárásnál* a lakosság maga tölti ki a kérdőívet és c) a *folyamatos feljegyzésnél* az adatokat úgy kapják meg, hogy a lakosság rendszeresen ellenőrzi jövedelmeit és kiadásait. Az ankétos eljárás nem terjedt el túlságosan a Szovjetunióban. Ez érthető is, mert az ankétos módszer első feltétele, hogy a kérdések szűk körre terjedjenek ki. Az ankétos eljárásnál ezenkívül nem lehet biztosítani a megfigyelendő sokaság reprezentatív jellegét sem.

A folyamatos feljegyzés a háztartási statisztikának tökéletesebb eljárása. A költségvetés nagyszámú mutatószámainak folyamatos feljegyzése azonban igen megterhelő lenne a munkások, alkalmazottak és kolhozparasztok részére, ha maguknak kellene elvégezniük, ha pedig nem rendszeresen vezetnék a felvételeket, előfordulhatna, hogy valamely bevétel vagy kiadás kimaradna. A munkások, alkalmazottak és kolhozparasztok háztartási költségvetési feltételeit ezért a Szovjetunióban a Központi Statisztikai Hivatal speciális szakemberei — a háztartási statisztikusok végzik. A háztartási sta-

lisztikusok a költségvetési felvétel helyein (város, munkáslakótelep, kolhoz) élnek, rendszeresen havonként legalább kétszer meglátogatják a munkás, alkalmazott, kolhozparaszt családot és kikérdezik, a megfigyelt család tagjaival lefolytatott beszélgetés alapján, valamint a családnál vezetett segédfeljegyzések és a költségvetésre vonatkozó minden okmány felhasználásával feljegyzi a költségvetési mutatószámokat. A háztartási statisztikusoknak a munkások, alkalmazottak és kolhozparasztkolhozparaszt háztartási költségvetési mutatószámai bejegyzésénél fel kell használniuk a munkahelyen kiállított munkabér, jutalom, segély és nyugdíj kifizetési okmányok adatait: fel kell használniuk a lakbérfizetésről, a közüzemi díjakról stb. kiállított okmányokat is. A kolhozparasztkolhozparaszt háztartási költségvetéseinek vezetésénél a háztartási statisztikus a kolhoz könyveléséből köteles beszerezni az elszámolt munkaegetegységekre, valamint a kolhoztól kapott termékekre és pénzre vonatkozó adatokat. ezenkívül fel kell használnia a család birtokában lévő okmányokat az állami mezőgazdasági terménybeszolgáltatás teljesítéséről stb.

A háztartási statisztikusnak a kikérdezésnél fel kell használnia a munkás, alkalmazott és kolhozparasztcsaládnál vezetett feljegyzéseket.

A statisztikus tehát a munkás- és tisztviselőcsaládok kéthetes kikérdezése során, majdnem teljesen elkészíti a háztartási költségvetést, a kolhozparasztcsaládoknál (kéthetenként egyszer) külön veszi számba a kolhozparaszt költségvetésének legmozgékonyabb részeit, a kolhoztól származó bevételt, a háztáji gazdaság termelését, a pénzbevételeket és kiadásokat, az értelmezésre fordított termék felhasználását. A háztartási statisztikus havonként egyszer kikérdezés alapján bejegyzi a kolhozparasztcsalád létszámát, a család felnőtt tagjainak munkájára vonatkozó adatokat, feltüntetve a munkahelyet, a munkában töltött időt (napok és órák számát) és a munkadíjként kapott termékek és pénz mennyiségét. Ezután a háztartási statisztikus hozzálát a mérlegtábla kitöltéséhez. Ebbe a táblázatba terméknemenként beírják a következőket: a termék mennyisége a hónap elején és végén, bevétel a kolhozból az elszámolás minden formája szerint, bevétel a saját háztáji gazdaságból, vásárlás állami és szövetkezeti szervektől, vásárlás polgári személyektől. Beírják a termékfelhasználásokat is: termelési felhasználások (vetőmag, takarmány), személyes fogyasztás, eladás az államnak vagy szövetkezeti szerveknek, eladás polgári személyeknek, más termékkiadások.

A háztartási statisztikus a mérlegtáblázat legtöbb rovatát a kéthetes kikérdezések alapján tölti ki. A statisztikus a befejező kikérdezésnél pótlólag anyagot gyűjt össze néhány mutatószámra vonatkozóan és mérlegmódszerekkel (a hóeleji készlet plusz bevétel egyenlő a házi kiadások és a hóvégi készlet összegével), ellenőrzi a kapott számok helyességét.

A termék-, állat- és pénzforgalom mutatószámainak a mérlegbeállításával bizonyos mértékben biztosítja az anyag pontosságát. A mérlegmódszerekkel történő bejegyzés olvasható eredményeket ad a figyelmes és hozzáértő szakembernek.

A háztartási statisztikus a kérdőív kitöltése után a kérdőív adatait logikailag ellenőrzi.

A háztartási statisztikai felvétel ismertetett módszere biztosítja a költségvetési mutatószámok kellő pontosságát.

Nyilvánvaló azonban, hogy a háztartási statisztikai felvételt jól csak alaposan kiképzett, megbízható dolgozó végezheti el. Ezért különös gondot kell fordítani a költségvetési statisztikusok kiképzésére.

Igen nagy jelentőségű az általános háztartási statisztikai felvételi rendszerben, hogy a háztartási statisztikusok munkáját a Központi Statisztikai Hivatal kerületi felügyelői és a köztársasági, vidéki, területi statisztikai hivatalok dolgozói ellenőrzik.

A költségvetési adatok feldolgozásának legfontosabb kérdése az egyéni háztartási költségvetések tudományosan megalapozott összesítése. A munkások háztartási költségvetésénél külön kell összesíteni a szakképzett és az egyéb munkások háztartási költségvetéseit az egyes iparágak szerinti részletezéssel. Hasonlóképpen külön összesítik a gabonatermelő, állattenyésztő és iparivénytermelő kolhozokban dolgozó kolhozparasztnak költségvetéseit.

Amikor a jövedelem és fogyasztás kiszámításánál a háztartási statisztikai felvétel adataiból indulunk ki, nem szabad megfeledkeznünk arról, hogy a háztartási statisztika csak azokat a jövedelmeket és fogyasztásokat veszi számba, amelyek átmentek a lakosság személyes költségvetésén. A háztartási statisztika adataihoz ezért hozzá kell adni a fogyasztásnak azt a részét, amelyet az állam fedez és amely nem jut kifejezésre a kolhozparasztnak, munkások és tisztviselők költségvetéseiben. Ilyen tétel az egészségvédelem, az oktatás és más kulturális jóléti szolgáltatások, amelyeket a lakosság ingyen kap.

Igen fontos kérdése a háztartási statisztikai felvételeknek a megfigyelt családok kiválasztásának módszere. A háztartási statisztikai felvétel céljaira igen kis számban választanak ki családokat. Ezért elengedhetetlen követelmény, hogy a kiválasztott sokaság hűen képviselje a lakosság megfigyelt csoportjának egész sokaságát. Mint már nem egyszer megemlékeztek a Vesznyik sztatisztikai hasábjain, a tőkés országok, elsősorban pedig az USA közgazdái apologetikus célokból különböző hamisításokkal igyekeznek bebizonyítani, hogy a tőkés országok dolgozóinak nyomorúságos életszínvonalára a lakoságnak csak kis részére terjed ki. Ennek érdekében a vizsgált családok sokaságát, mesterségesen magas jövedelmű családokra korlátozzák és nem veszik fel a megfigyelésre kerülő családok közé az alacsony jövedelműeket, például a segélyből élő családokat, a munkanélküliek családját, a néger dolgozók családját stb.

A szovjet társadalomnak érdeke, hogy helyes és pontos háztartási statisztikai költségvetési adatokat kapjon. A háztartási statisztika megszervezésénél ezért a háztartási költségvetés megfigyeléséhez a szakmunkások, alkalmazottak és kolhozparasztnak családjainak olyan sokaságát kell kiválasztani, amely az összes munkás-, alkalmazott és kolhozparasztnak család, vagyis a jellemző sokaságokat képviselik. A követelmény kielégítő megoldása gyakorlatban úgy történik, hogy a családokat típusuk szerint arányosan, az egyes csoportokon belül pedig mechanikusan válogatják ki.

E módszer lényegét a legegyszerűbb formájában az alábbi példa mutatja be. Tegyük fel, hogy valamely területen 1500 kolhoz van, a kolhozparasztnak költségvetéseinek a felvételéhez 50 kolhozot kell kiválasztani. Kiválogathatjuk ezt az 50 kolhozot a véletlen alapján is (közvetlen mechanikus kiválogatás) feltételezve, hogy a kiválogatott sokaságban képviselve lesz

az összes kolhozcsoporthoz, mégpedig ugyanolyan arányban, mint amilyen a valóságos megoszlásuk. Mint fentebb emítettük, a különböző kolhozokban különböző a kolhozparasztok jövedelme. Ezért igen fontos, hogy a kolhozok kiválasztott csoportja a termelési irányuknak megfelelően képviseljen minden kolhozcsoporthoz. Tegyük fel, hogy az 1500 kolhoz közül 900 gabonatermelő, 540 állattenyésztő és 60 lentermelő. Az lenne tehát kívánatos, ha az egyes kolhozcsoporthozok képviselője a kiválasztott sokaságban a következőképpen alakulna: gabonatermelő kolhoz 30, állattenyésztő kolhoz 18, lentermelő kolhoz 2. Kiszámolt kiválasztásnál a fenti arányt nem kapjuk meg pontosan. Tegyük fel, hogy a gabonatermelő kolhozoknál és a lentermelő kolhozoknál csak egy kolhoz eltérés mutatkozik, vagyis mechanikus válogatás során a kiválasztott sokaságba 31 gabonatermelő és egy lentermelő kolhoz kerülne. A gabonatermelő kolhozok esetében az eltérés jelentéktelen lenne, a lentermelő kolhozok csoportját azonban két kolhoz helyett csak egy kolhoz képviselné. A kiválasztás megjavítása érdekében előzetesen ismérvek szerint csoportosítjuk a kolhozokat, például a kolhozok termelésének az iránya szerint (típusok szerinti kiválogatás). A háztartás-statisztikai felvételekhez olyan arányban válogatják ki az egyes termelési irányhoz tartozó kolhozokat, amely a megfigyelt terület összes kolhozainál fennáll.

A munkások és alkalmazottak kiválogatásánál a csoportismérvek a háztartás-statisztikai felvételeknél a következők lehetnek: a vállalatok kiválogatásánál — az egyes iparágak, a vállalatok méretei, az egy munkásra eső munkabér nagysága; a családok kiválogatásánál a munkás szakképzettsége, a munkabér nagysága. A kolhozparasztcsalád kiválogatásánál a kolhozokat előzőleg a területeken, vidékeken és köztársaságokon belül a termelési irány, a jövedelemmegoszlás szerint kell csoportosítani, a kolhozparasztcsaládokat pedig az elvégzett munkaegységek száma és a háztáji gazdaság méretei szerint.

A munkás-, alkalmazott és kolhozparasztcsaládok kiválogatása a háztartási statisztikai felvételeknél mechanikusan történik, de mindig az önkéntesség elvén, vagyis a családok beleegyezésével. Ha valamely család nem hajlandó adatot szolgáltatni, más olyan családdal kell helyettesíteni, amely közel áll a fenti ismérvek szempontjából az adatszolgáltatást megtagadó családtól.

A kiválogatás megejtése után ellenőrzik a munkás-, alkalmazott- és kolhozparasztcsaládok kiválogatott sokaságának reprezentatív jellegét.

A kolhozparasztcsaládok kiválogatásánál a reprezentatív jelleget úgy ellenőrzik, hogy szembeállítják a kiválogatott kolhozok és kolhozparasztcsaládok átlagmutatószámait az egész terület átlagos mutatószámaival. A szembeállított átlagmutatószámok a közösségi gazdaság és a kolhozparasztok háztáji gazdasága fontosabb mutatószámaira vonatkoznak. Ezenkívül ellenőrzik a kiválogatott kolhozok csoportjainak reprezentatív jellegét, az egyes munkaegységekre kiadott gabona és pénz mennyisége szerint is.

A háztartási statisztikai felvétel azután kezdődik, miután már megállapították, hogy kolhozok és a kolhozparasztcsaládok kiválogatott sokasága elegendő mértékben reprezentatív. Ha a kiválogatott sokaság nem reprezentálja az egész sokaságot, a kiválogatást újra el kell végezni, de a gyakorlat bizonyossága szerint ilyen esetek ritkán fordulnak elő.

A munkások, alkalmazottak és kolhozparasztok költségvetéseinek felvételét úgy kell megszervezni, hogy a Szovjetunió minden ipari és mezőgazdasági vidékén megfelelő jellemzőket kaphassanak a szakképzett és kismértékben szakképzett munkások, alkalmazottak, gabonatermelő, állattenyésztő és ipari növénytermelő kolhozokban dolgozó kolhozparasztok költségvetéseire nézve.

A kormány minden szükséges anyagi előfeltételt megteremtett ahhoz, hogy biztosítsa a munkások, alkalmazottak és kolhozparasztok háztartási statisztikai telvételeinek sikeres elvégzését. Ezeket a munkákat úgy kell megszervezni, hogy már 1952. január 1-től rendszeresen kiváló minőségű anyagot gyűjtsenek a dolgozók költségvetésére vonatkozóan.

Megjelent a

STATISZTIKAI TÁJÉKOZTATÓ

1952. évi 1. száma

Összefoglaló adatokat tartalmaz az ötéves terv második évének negyedik negyedéről, a Szovjetunió hatalmas iramú fejlődéséről és a szocializmust építő népi demokráciáról. „Kapitalista országok” című rovata statisztikai adatokkal mutatja be az imperialista tábor belső ellentéteit, háborús készülődését és a kizsákmányolt dolgozók növekvő nyomorát.

Ára: 5.— Ft

Kapható IBUSz-pavillonokban és a Statisztikai Kiadóvállalatnál
(Budapest II, Keleti Károlyu. 5. I. 1. Telefon: 350—126, 130-as mellék)